

TRILOGIA REICHULUI

Brian Klein

Falsul candidat

ROMAN

„Un thriller la fel de bun
ca Ziaua șacalului!”

The Scotsman

„O carte cutremurătoare
despre pasiune și putere.”

London Economic

NICULESCU fiction

TRILOGIA REICHULUI

Brian Klein

Falsul candidat

Traducere:
Timea Kovacs

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLEIN, BRIAN

Falsul candidat / Brian Klein; trad.: Timea Kovacs. -

București: Editura Niculescu, 2025

ISBN 978-606-38-1151-7

I. Kovacs, Timea (trad.)

821.111

© 2021 by Brian Klein

The paperback edition published in 2024 by Constable,
an imprint of Little, Brown Book Group, an Hachette UK Company.

Titlu original: *THE COUNTERFEIT CANDIDATE*, by Brian Klein

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1151-7

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Prolog

Conform istoriei acceptate a secolului al XX-lea, în 30 aprilie 1945 Adolf Hitler și Eva Braun și-au luat rămas-bun de la un grup restrâns de prieteni apropiați, care erau adunați într-o cameră în măruntaiele buncărului din Berlinul devastat de război. Fortăreața de beton era ascunsă la opt metri și jumătate sub pământ, chiar sub vechea grădină a Cancelariei Reichului, iar structura complexă, care adăpostea peste douăzeci de camere, fusese baza secretă a lui Hitler în ultimele trei luni.

Complexul subteran se afla sub pânza freatică, iar pereții groși de trei metri erau plini de umezeală, creând o duhoare permanentă, care plutea în aer ca o ceață invizibilă. Era un spațiu deprimant, întins pe aproape trei sute de metri pătrați, complet autonom, cu acces la energie electrică și apă. Înăuntru nu exista nicio senzație de zi sau de noapte. Pentru Hitler, buncărul reprezenta un sanctuar în fața bombardamentelor, deși majoritatea locuitorilor se simțeau ca și cum ar trăi într-o zonă crepusculară și vedeau buncărul ca pe o cameră mortuară uriașă.

Führerul și noua lui soție s-au retras în biroul său personal unde, câteva ore mai târziu, și-au luat viața. Braun a mușcat dintr-o fiolă de cianură, iar Hitler s-a împușcat în tâmpla dreaptă, folosind propriul pistol Walther PPK. Trupurile lor au fost apoi transportate la suprafață, prin ieșirea de urgență

a buncărului, și îngropate într-un crater de obuz proaspăt format în grădina Cancelariei Reichului, după ce au fost stropite cu benzină și incendiate.

Cu treizeci și șase de ore mai devreme, cuplul se căsătorise în cadrul unei ceremonii simple în camera hărților. Singurii martori au fost ministrul propagandei, Joseph Goebbels și soția sa Magda, secretarul de partid, Martin Bormann și valetul personal al Führerului, Heinz Linge. Evenimentul discret a fost urmat de un prânz modest cu spaghete în sos de roșii, una dintre mâncărurile preferate ale Führerului, pregătite de bucătarul său personal, Constanze Manziarly.

Hitler era îmbrăcat în uniformă nazistă, iar Braun avea o rochie neagră. Führerul i-a dictat apoi ultimele dorințe și testamentul secretarului său, Traudl Lunge, declarând că alege „moartea în locul capitulării” și lăsând vasta sa avere personală Partidului Nazist. La șapte zile după anunțarea publică a morții lui Hitler, regimul nazist a declarat capitularea necondiționată a celui de-al Treilea Reich.

Trei luni mai târziu, liderii politici victorioși s-au întâlnit în orașul german Potsdam, în apropiere de Berlin, pentru o conferință în care s-a discutat despre noua ordine din Europa. În 17 iulie 1945, Stalin și Truman s-au așezat la o cină discretă într-unul dintre micile apartamente festive din interiorul spectaculosului palat Cecilienhof. Celelalte persoane prezente au fost secretarii lor de externe, Molotov și Byrnes, împreună cu doi traducători. Truman a fost uimit când Stalin a dezvăluit că zvonurile privind descoperirea cadavrelor lui Hitler și Braun au fost inventate și că soldații Armatei Roșii nu au reușit să găsească nicio urmă din rămășițele Führerului în urma cercetărilor minuțioase efectuate în perimetrul Cancelariei Reichului. Stalin era convins că Hitler trăiește și că scăpase din ghearele sale.

Capitolul 1

6 ianuarie 2012

Buenos Aires

Tunelul era aproape gata. Trei bărbați extrem de pricepuți îl construiseră în opt luni. Pornea de la subsolul cafenelei Torino și ajungea direct sub seiful Banco Estero. Această bancă e una dintre cele mai vechi din Argentina și se afla pe Avenida Cabildo, în inima cartierului Belgrano din Buenos Aires, în nord-estul orașului. Tunelul de treizeci de metri are o ventilație de ultimă generație, un iluminat activat de senzori și pardoseală din covor de lână. Uriașa structură subterană este o magnifică operă de inginerie. Mica echipă a lucrat în fiecare noapte și în fiecare weekend timp de opt luni și, împreună, au mutat peste o sută douăzeci și șapte de metri cubi de pământ, făcând aproape trei mii de drumuri cu roaba.

Pedro García a așezat burghiul lângă zidul de pământ nou format. S-a oprit din mestecat, a scos cu grijă guma din gură și s-a uitat în sus la tavanul de beton gros de treizeci de centimetri, apreciind că ajunseseră în sfârșit la podeaua seifului. Pedro și-a permis să zâmbească, ceea ce nu făcea de obicei, în

timp ce își mângâia barba dezordonată, plină de sare și piper. Nu se bărbierise din prima zi de forare.

— Băieți, asta este. Ne aflăm direct sub o mie două sute de casete frumoase și numai Dumnezeu știe ce se află în ele.

Unul dintre cei doi camarazi ai săi a sărit peste covorul gros de pluș și și-a îmbrățișat liderul.

— Îți spun eu ce este în ele. Vieți noi pentru toți.

Ricardo Gonzales era cel mai tânăr dintre cei trei hoți.

— Pedro, ai spus că vom reuși și am făcut-o. Te iubesc, bătrâne.

Ricardo era un bărbat imens. Avea doi metri, iar corpul său era perfecționat la milimetru. Când nu săpa tuneluri noaptea, se antrena cinci zile pe săptămână în sala de sport și își adusese din plin contribuția la ridicarea roabei încărcate cu pământ uscat. Al treilea om clătina încet din cap.

— Ricky, încă nu e gata. Nu terminăm nimic până când nu ne întindem pe o plajă undeva departe, cu mai mulți bani decât știm ce să facem cu ei.

La șizeci și trei de ani, Sebastian Ramos e cel mai în vârstă dintre cei trei și de departe cel mai precaut. Petrecuse două perioade lungi în faimoasa închisoare Caseros, în cartierul de sud al orașului, pentru jafuri și infracțiuni legate de arme de foc, însemnând că această slujbă era ultima lui încercare. Ridurile adânci încrustate pe fruntea lui dădeau impresia unui om mult mai în vârstă decât anii săi.

Pedro a luat burghiul electric și s-a întors prin tunel.

— Este șase dimineața. Lumea de deasupra noastră se trezește. Acum ne odihnim și mâine la miezul nopții începem forarea finală și apoi avem tot weekendul să ne bucurăm de acele casete.

Pedro era un om răbdător. Planificase această lucrare de peste zece ani. Criza financiară care a lovit Argentina în 2001 a fost extrem de grea. Îi topise economiile de-o viață, la fel ca milioanele de compatrioți ai săi. Declanșatorul prăbușirii economice a fost o retragere masivă din conturi, deoarece oamenii considerau că băncile nu dețin suficienți bani lichizi pentru a le acoperi depunerile. Publicul și-a pierdut încrederea în sistemul bancar și a ales să își păstreze banii și obiectele de valoare acasă sau în casete de valori. La zece ani după prăbușire existau peste cinci sute de mii de casete închiriate de bănci. Una pentru fiecare optzeci de locuitori: un raport uluitor.

Pedro era unul dintre ei, dar caseta lui, situată în seiful Banco Estero, era diferită de celelalte. Era permanent goală.

O deschisese în ianuarie 2009 și făcuse vizite regulate la bancă în prima zi de luni din fiecare lună. De-a lungul timpului, memorase planul interior al seifului și cartografiase pozițiile exacte ale celor o mie două sute de casete. Pereteii din sufragerie, în micul său apartament cu o cameră, erau acoperiți cu desene mari făcute de mână. Acestea arătau dispunerea casetelor în interiorul seifului și aveau un cod de culori, în funcție de mărimea lor. Pedro știa că și cu o perioadă liberă de patruzeci și opt de ore într-un weekend liniștit de sărbătoare, nu va fi suficient timp pentru a deschide toate casetele. El a calculat că trei oameni, lucrând în echipă, ar putea să deschidă aproximativ zece la sută, așa că asta însemna să le vizeze pe cele mai mari, adică o sută douăzeci.

Pedro e un fost soldat care părăsise școala la optsprezece ani și servise timp de șapte ani ca mecanic în Primul Regiment de Cavalerie Tancuri. După ce a părăsit armata, a obținut un loc de muncă ca inginer în domeniul instalațiilor, iar aceste

competențe s-au dovedit a fi de neprețuit atunci când a fost vorba de construirea sistemului de ventilație necesar pentru un tunel de treizeci de metri.

În martie 2011 s-a dat în chirie o cafenea degradată din cartierul Belgrano, iar Pedro a fost singura persoană care s-a arătat interesată de închirierea acesteia. Café Torino își deschisese porțile pentru prima dată la mijlocul anilor optzeci și, douăzeci de ani mai târziu, își încetase activitatea, fiind o victimă a fast-food-urilor moderne care apăruseră în jurul ei. Pentru Pedro, poziționarea sa era perfectă. Se situa la doar două clădiri distanță de Banco Estero. Pedro avea suficienți bani doar pentru a acoperi plata chiriei pentru douăsprezece luni, dar s-a gândit că are nevoie doar de opt pentru a construi tunelul. La două săptămâni după ce a semnat contractul, a acoperit cele două ferestre din față cu ziare vechi, astfel încât nimeni să nu poată vedea înăuntru. Un afiș scris de mână pe ușă spunea simplu: „Barul Café Torino este în curs de renovare și se va redeschide în curând”.

Odată ce Pedro a obținut cafeneaua, a început să recruteze doi asociați. Verișorul său primar, Sebastian Ramos, era un hoț. Știa că fusese prins și condamnat de două ori în ultimii treizeci de ani, dar reușise să ducă la bun sfârșit peste o sută de jafuri.

Ramos l-a recrutat pe cel de-al treilea membru al echipei, Ricardo Gonzales. Acesta era un zidar și un infractor mărunț, care avea constituția unui bivol. Și lucra ca unul. Inițial, timp de două luni, cei trei bărbați s-au întâlnit după serviciu în fiecare luni, miercuri și vineri seara. Întâlnirile aveau loc în cafeneaua pustie, unde devorau chilli-ul de casă al lui Pedro și plănuiau fiecare pas al jafului. Folosind un cont fals, Pedro a cumpărat online tot echipamentul și materialele de care

aveau nevoie, iar achizițiile au fost livrate la intrarea din spate a cafenelei. Cel mai scump articol pe care l-a procurat a fost un kit de forare, la mâna a doua, utilizat în mod normal pentru excavarea aleilor.

Luni, 24 mai 2011, exact la miezul nopții, a început forarea și a continuat în fiecare noapte din timpul săptămânii și în fiecare weekend în următoarele opt luni. O dată pe săptămână, la primele ore ale dimineții, pământul proaspăt excavat era pus în saci mari de pânză, încărcat într-un camion și dus spre nord, în afara orașului, către pădurea Pinar del Norte, unde era aruncat cu grijă. Munca era grea, dar cei trei bărbați au început să iubească rutina lor zilnică și, în cele din urmă, după opt luni, tunelul a fost gata.

Ricardo a avut nevoie de doar patruzeci de minute pentru a găuri podeaua de beton de deasupra lui și, când a terminat, a creat o gaură lată de aproximativ un metru și douăzeci de centimetri. Pedro s-a uitat în întunericul tulbure care se infiltra prin deschiderea nou creată.

— Băieți, timpul este singurul nostru dușman acum. Haideți să luminăm acolo sus și apoi să ne facem de cap cu casetele alea. Țineți minte, le atacăm doar pe cele de pe listă.

Sebastian a aprins o lanternă LED uriașă și s-a urcat pe umerii lui Ricardo, o mișcare pe care o exersaseră de zeci de ori în cafenea.

— Bine, uriașule, începem.

Cincisprezece minute mai târziu, cei trei bărbați se aflau în interiorul seifului imens, iluminat acum de șase reflectoare HMI de opt sute de wați, amplasate pe suporturi, cablate prin tunel la un mic generator care se afla pe podeaua cafenelei.

Toți purtau măști de maimuță din plastic din cauza celor șase camere de supraveghere din interiorul seifului, care le

înregistrau acum fiecare mișcare. Camerele erau monitorizate live doar atunci când banca era deschisă, deci nu reprezentau o amenințare imediată. Pedro memorase pozițiile camerelor în urma vizitelor lunare la caseta sa goală. O casetă care nu se afla pe lista lor.

În următoarele patruzeci și opt de ore, cei trei bărbați au lucrat neobosit, fără pauză, perforând meticolos încuietorile duble care protejau fiecare casetă în parte. A fost un proces complicat și anevoios, care necesita mai degrabă finețe decât forță brută. De fiecare dată când deschideau o casetă, goleau conținutul în saci mari de pânză, nemarcați. Prada era spectaculoasă: Obligațiuni de stat valoroase din peste douăzeci de țări și cantități uriașe de dolari americani, euro, lire engleze și pesos argentinieni. O singură casetă conținea douăzeci de lingouri de aur masiv, în timp ce altele erau pline cu bijuterii, ceasuri de firmă și sute de pietre prețioase în vrac.

Niciunul dintre bărbați nu a acordat atenție unei serviete din piele neagră, deteriorată, care era bine îndesată în caseta 1321. Conținutul acesteia includea trei plicuri mari galben închis, două cutii de film de opt milimetri și o cutie mică de tutun, care conținea o colecție de medalii militare vechi.

Ricardo a scos cu grijă servieta din casetă și a aruncat-o într-unul dintre sacii de pânză. În cea mai mare parte a timpului, se comportau exact așa cum repetaseră în ultimele zece luni. Toți trei își cunoșteau pe dinafară fișa postului, ceea ce însemna în parte să nu vorbească.

— La naiba, Pedro. Uită-te la mărimea acestor frumuseți!

Ricardo a fost primul care a încălcat jurământul tăcerii. În palma mâinii sale imense ținea o grămadă de diamante netăiate, dintre care cel mai mic avea cel puțin zece carate.

Sebastian era ocupat să pună teancuri masive de dolari americani într-unul dintre saci, dar s-a oprit pentru o clipă să ridice privirea.

— Trebuie să fie un milion de dolari acolo, Ricky. Cine sunt ticăloșii care dețin toate lucrurile astea?

Pedro a rămas cel mai calm dintre cei trei.

— Nu contează. Noi suntem proprietarii acum. Nu mai vorbim până nu plecăm de aici.

Termenul limită pentru plecare fusese stabilit pentru ora cinci dimineața, cu două ore înainte ca banca să se redeschidă.

La patru și patruzeci și cinci, cei trei bărbați stăteau lângă gaura mare din podeaua bucătăriei dărăpănate a cafenelei. Niciunul dintre ei nu dormise de două zile și toți funcționau pe bază de adrenalină pură. Pedro a oprit acțiunea.

— Am deschis nouăzeci din cele o sută douăzeci de casete de pe lista noastră. Cred că am obținut mai bine de o sută de milioane de dolari. Camionul este plin, așa că sugerez să plecăm naibii de aici.

Sebastian a tras un fum lung din Marlboro-ul său, prima țigară pe care o fumase în două zile.

— Vere, ne-am umplut buzunarele, așa că e timpul să ne luăm la revedere de la cafeneaua Torino.

Pedro s-a întors spre Ricardo, care ținea cheile camionului în mâna dreaptă.

— Să mergem. Și Ricky, condu cu grijă. Nu vrem să fim trași pe dreapta de poliție.

La două ore după ce a fost descoperit jaful, s-a efectuat un apel telefonic pe o linie criptată de la un birou din cartierul Recoleta din Buenos Aires către un zgârie-nori, aflat la zece mii de kilometri distanță, în centrul orașului San Francisco.

Richard Franklin, directorul general al Corporației Franklin Pharmaceutical, a pus mâna pe receptorul telefonului roșu de pe biroul său, care nu mai sunase de peste doi ani. O singură persoană din lume avea numărul.

— Care-i treaba, Matias?

A existat o scurtă pauză pe linie, în timp ce interlocutorul își aduna gândurile. Apoi, o voce rece, cu accente puternice, a rupt tăcerea.

— Señor Franklin, conținutul casetei 1321 a fost furat într-un jaf care a avut loc în weekend. Ne vom concentra, desigur, toate resursele pentru a-l recupera cât mai curând posibil.

Capitolul 2

9 ianuarie 2012

Buenos Aires

Inspectorul-șef Nicolas Vargas, din cadrul Departamentului de Poliție din Buenos Aires, se afla în mijlocul seifului, examinând rămășițele. Făcuse deja o călătorie dus-întors prin tunelul de treizeci de metri, care lega banca de cafenea, așa că știa exact cum reușiseră hoții cel mai îndrăzneț jaf al deceniului. S-a aplecat și a ridicat cu grijă carcasa uneia dintre cele nouăzeci de casete sparte împrăștiate pe podeaua seifului.

La patruzeci de ani, Vargas era unul dintre cei mai tineri și mai inteligenți inspectori-șefi din poliția orașului. Avea un aspect impunător, iar statura sa de 1,87 și înfățișarea băiețească de star de cinema erau completate de o carismă naturală, care se potrivea cu atributele sale fizice. Cu trei ani în urmă, viața sa fusese brutal deraiată de o tragedie personală și, de atunci, își concentrase energia în muncă. Acest jaf intrigant, de mare anvergură, era o nouă distragere binevenită. A pus caseta înapoi pe podea și s-a întors spre Marcelo Morales, directorul general al băncii.

— Interesant mod de operare. Perforarea fiecărei închizători este remarcabil de îngrijită și precisă și, la cum arată

lucrurile, au vizat doar cele mai mari casete. Știm exact câte au fost?

Morales era clar în stare de șoc, încă asimilând ceea ce se întâmplase și implicațiile grave atât pentru bancă, cât și pentru cariera sa. Spre deosebire de Vargas, el era scund și plinuț, talia sa în creștere fiind o victimă a prea multor prânzuri cu clienții la unele dintre cele mai bune restaurante din oraș. Îi luase o viață întreagă să ajungă în vârful piramidei, după ce începuse în calitate de casier de bancă cu douăzeci și cinci de ani în urmă și nu avea nicio intenție să fie forțat să se pensioneze anticipat. Morales și-a aranjat nervos vestonul de la costumul de in din trei piese și și-a trecut încet mâna prin părul cărunt și rar. Omul era un pachet de nervi.

— Am numărat nouăzeci și aveți dreptate, inspectore, au urmărit doar casetele mari.

Vargas privea acum prin gaura neagră din podeaua de beton.

— Tipii ăștia au tratat-o ca pe o operațiune militară. Tunelul trebuie să fi durat luni de zile și se pare că au închiriat cafenea în martie anul trecut. Treaba asta a durat mult timp.

Vargas a făcut o pauză de câteva momente înainte de a continua.

— Señor Morales, vreau numele și datele de contact ale fiecărui proprietar de casete din seif, indiferent dacă au fost sparte sau nu. Mă interesează în special oricine a închiriat în ultimele douăsprezece luni. De asemenea, vom avea nevoie de imaginile de pe camerele de supraveghere de aici.

Morales și-a notat detaliat în agendă înainte de a răspunde.

— Bineînțeles, inspectore. Toate camerele înregistrează pe un hard disk masiv, așa că îl puteți lua astăzi. Din păcate, camerele din interiorul seifului nu transmit către sistemul de

monitorizare exterioară și se văd doar în interior, atunci când banca este deschisă. Vă voi trimite prin e-mail lista proprietarilor în următoarea oră.

Vargas a făcut un gest către colegul său, Juan Torres, care ascultase conversația dintre șeful său și directorul băncii.

— Detectivul Torres va rămâne în urmă pentru a colecta unitatea și aş dori, de asemenea, să îi furnizați o listă cu proprietarii care și-au vizitat casele în ultimul an.

Morales i-a mulțumit lui Torres și s-a întors cu fața la Vargas.

— Inspectore, este evident că există niște personalități care folosesc serviciile noastre, așa că vă rog să fiți extrem de discret dacă decideți să luați legătura direct cu oricare dintre ele.

Vargas a dat din cap.

— Apropo, señor Morales, ați frecventat vreodată cafe-neaua Torino?

Directorul băncii a schițat un zâmbet ironic.

— În mod regulat. Sunt o creatură a obiceiurilor. În fiecare dimineață, în drum spre bancă, mă opream pentru un cappuccino și un croissant. Era teribil de dărăpănată, dar foarte autentică și am fost destul de supărat când proprietarii au dat faliment. Are un semn pe ușă care spune că este în renovare și, în mod ironic, abia așteptam să se redeschidă.

Capitolul 3

9 ianuarie 2012

Buenos Aires

Theodor Consultants a fost înființată în 1981 și, după treizeci și unu de ani, s-a impus ca una dintre cele mai respectate companii private de securitate din Buenos Aires. Birourile sale întinse sunt situate în inima orașului, chiar vizavi de celebrul cimitir Recoleta, probabil cel mai frumos cimitir din lume și locul de odihnă al Evei Perón, dar și al altor argentinieni remarcabili.

Directorul general și fondatorul companiei e Matias Paz. Fost mercenar, Paz are o statură cu adevărat impunătoare. Deși are în jur de 50 de ani, nu are niciun gram de grăsime. Arată întotdeauna impecabil în costumele sale italiene negre de calitate, cămășile americane din bumbac de Pima și pantofii brogue din piele cusuți manual. Angajații săi îi spun „Scorpionul Negru” datorită conținutului intimidant al unui terariu mare din sticlă, aflat pe biroul său. Acesta conține doi scorpioni imperiali negri lucioși, care se hrănesc cu greieri vii, lăcuste și viermi de făină. E o poreclă de care pretinde că nu știe, dar pe care o savurează în secret.

Paz petreceea adesea ore întregi plimbându-se pe cele 5,6 hectare de teren ale cimitirului, mai ales când avea nevoie de timp de gândire. Cimitirul Recoleta cuprinde peste șase mii de mausolee grandioase într-un amestec eclectic de stiluri arhitecturale, inclusiv Art Deco, neo-gotic și baroc. Întotdeauna își încheia plimbarea stând pe o bancă de piatră, vizavi de un cavou în care se află trupul unuia dintre cei mai mari boxeri ai țării sale, Luis Ángel Firpo. După moartea boxerului, în 1960, acesta a fost înmormântat într-un mausoleu relativ modest, dar la intrare se află o statuie uimitoare din bronz în mărime naturală. Paz îl idolatriza pe Firpo, care e considerat unul dintre cei mai mari boxeri din toate timpurile și e cunoscut de milioane de fani ai boxului din Argentina drept „Taurul sălbatic din Pampas”.

Astăzi a fost una dintre acele zile în care Paz a avut nevoie de un timp prețios de gândire, deoarece trebuia să găsească urgent o soluție rapidă pentru a calma îngrijorările celui mai valoros client al său. Richard Franklin, directorul general al Corporației Franklin Pharmaceutical, deține șaptezeci și cinci la sută din Theodor Consultants, jucând un rol esențial în înființarea acesteia cu treizeci de ani în urmă. Paz știa că Franklin avea puterea de a-i închide compania în orice moment fără a sta pe gânduri, dacă ar considera necesar. Trebuia să folosească toate resursele pe care le avea la dispoziție pentru a localiza conținutul casetei 1321 înainte ca hoții să îl descopere. Știa că acesta putea valora mult mai mult decât bijuteriile, banii și aurul din celelalte casete furate.

A trecut prin contactele de pe iPhone și l-a sunat pe Luciano Herrera, vechiul său asistent. Acesta a răspuns imediat.

— Luci, vreau ca tu, Benjamin, Thiago și șase dintre cei mai buni agenți ai noștri să fiți în sala de consiliu în următoarea oră. Avem o problemă urgentă de rezolvat și, până nu o rezolvăm, nimeni nu se odihnește, nimeni nu doarme.

Cei nouă agenți de rang înalt ai Theodor Consultants stăteau în jurul mesei mari, dreptunghiulare, din lemn de nuc, într-o tăcere totală, așteptând ca liderul lor să vorbească. Paz era așezat la un capăt, uitându-se intens la ecranul laptopului său, care era conectat la pagina principală a cotidianului Buenos Aires Times. Titlul relata despre senzaționalul jaf din seiful de la Banco Estero. Paz a trântit laptopul și a început brusc să vorbească. Ca întotdeauna, tonul său era amenințător.

— Domnilor, supraviețuirea companiei noastre și poate chiar viețile noastre depind de capacitatea voastră de a rezolva o problemă foarte serioasă. Știți cu toții până acum despre jaf. Una dintre casetele sparte aparținea celui mai valoros client al nostru, care se întâmplă să fie și principalul nostru investitor. Trebuie să recuperăm conținutul ei. Găsiți-i pe cei care se află în spatele acestei acțiuni.

Paz a făcut o pauză și s-a uitat prin cameră la fețele sumbre ale oamenilor săi.

— Va trebui să strângem toate contactele pe care le avem în oraș pentru a afla cine sunt acești tipi: bijutieri, case de amanet, traficanți de droguri și orice alți informatori pe care îi avem pe statul de plată. Cineva trebuie să știe ceva. Cereți orice favoruri vi se datorează, dar dați-mi niște nume. Vreau să știu cum au reușit nenorociții ăștia. Avem nevoie și de o listă completă a proprietarilor tuturor casetelor din seif, în caz că unul dintre ei a fost implicat.

Toată lumea din jurul mesei a dat din cap în timp ce Scorpionul Negru a continuat.

— Luci, mai avem sursa noastră din cadrul Departamentului de Poliție? Va trebui să știm fiecare pas pe care îl fac în această anchetă.

Luciano s-a așezat în față pe scaun și și-a sprijinit brațele pe masă.

— Da, șefu, avem. Știm deja că omul care se ocupă de caz este un inspector-șef pe nume Vargas. A vizitat banca în această dimineață, unde s-a întâlnit cu directorul general și a cerut o mulțime de informații. De asemenea, a intrat în posesia unui hard disk care conține imagini. Sursa noastră spune că poate vedea toate e-mailurile pe care Vargas le trimite și le primește, așadar, să sperăm că vom putea fi mereu cu un pas înainte.

Paz și-a luat laptopul de pe masă.

— Bun. Și vreau și o copie a nenorocitului ăla de hard disk.

S-a ridicat de pe scaun și a dat din cap spre Herrera, apoi s-a întors cu fața spre cameră.

— Și un ultim lucru pentru moment. Odată ce îi vom găsi pe nemernicii care au făcut asta și vom recupera materialele clientului nostru, niciunul dintre nenorociții ăia nu va trăi ca să povestească ce s-a întâmplat.

Paz s-a întors în biroul său, s-a așezat pe scaunul negru, ergonomic, Herman Miller, și s-a uitat la ecranul computerului, în inbox. A simțit un impuls familiar în coapse, care apărea doar în momente de stres extrem.

Își disprețuia lipsa de control mental în astfel de momente, dar știa că pofta lui trebuia să fie satisfăcută. A mutat cu grijă cursorul în partea laterală a ecranului și a făcut clic pe un al doilea inbox, care nu menționa numele Theodor Consultants. Paz a început să tasteze cuvântul *Eros* în antet și a apărut o adresă de e-mail cunoscută.

„Am nevoie de un reprezentant al companiei dumneavoastră, care să vină la mine acasă diseară la ora nouă. Respectați specificațiile mele obișnuite și trimiteți cea mai recentă selecție de fotografii.”

Știa că predilecția sa pentru băieții de închiriat era singura lui slăbiciune și totodată cel mai mare secret al său, despre care nici colegii, nici dușmanii nu știau nimic. Un secret pe care l-ar fi protejat cu orice preț. Două minute mai târziu, a apărut o nouă notificare prin e-mail, iar Paz a dat imediat clic. A derulat prin cele cinci fotografii nud și a rânjit discret. Ca de obicei, toți băieții erau blonzi cu ochi albaștri și fiecare imagine afișa un nume. A fost o alegere grea, dar a știut imediat pe cine dorea. A tastat un mesaj nou și a apăsat pe răspuns.

Trimite-l pe Tomás. Spune-i să aducă obiectele obișnuite. Va trebui să rămână peste noapte.